

ENTONI RID

SLUČAJ NESTALOG DETEKTIVA

Naslov originala:

The Baker Street Boys: The Case of the Disappearing Detective

Text © 2005 Anthony Read

Illustrations © 2005 David Frankland

Copyright © za srpsko izdanje “Ružno pače”

Published by arrangement with Walker Books Limited,

London SE11 5HJ.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted, broadcast or stored in an information retrieval system in any form or by any means, graphic, electronic or mechanical, including photocopying, taping and recording, without prior written permission from the publisher.

Izdavači:

Ružno pače

Bulevar oslobođenja 26, Novi Sad

Mono i Manjana – suizdavač

Gospodara Vučića 245, 11000 Beograd

Urednik:

Nebojša Burzan

Lektura i korektura:

Milan Žurić

Tehnički urednik:

Ljiljana Pekeč

Za izdavača:

Miroslav Josipović i Nenad Atanasković

ISBN 978-86-7608-095-3

Ova knjiga se ne sme umnožavati, preštampavati ili prenositi u bilo kom obliku i bilo kojim sredstvom, ni u celini, niti u delovima, bez izričite pismene dozvole autora i izdavača, niti se, bez izričite pismene saglasnosti izdavača, sme distribuirati ili umnožavati na bilo koji drugi način i bilo kojim drugim sredstvom. Sva prava objavljivanja ove knjige zadržavaju autor i izdavač, shodno odredbama Zakona o autorskim i srodnim pravima.

ENTONI RID

Šerlok Holms i
DEČACI ULICE BEJKER

SLUČAJ NESTALOG DETEKTIVA

ilustracije:
Dejvid Frenkland

prevela s engleskog:
Branka Miličić

Ružnopače

2010.

Za Eliota, Džeka, Mirandu i Olivera

SADRŽAJ:

JEDAN	7
DVA	17
TRI	28
ČETIRI.....	38
PET	50
ŠEST.....	58
ŠEDAM	68
OSAM	79
DEVET.....	91
DESET	104
O PISCU	119

JEDAN

Magla se obavila oko Viginsa kao prljavožuto ovčije runo. Pothranjivana dimom sa miliona ugljem loženih ognjišta, koji se izvijao iz miliona čađavih dimnjaka, među građanima Londona viktorijanske epohe bila je poznata kao “prava čorba od graška”. Možda je magla izgledala kao čorba od graška, ali ukus joj je bio sasvim drugačiji. Ono što je Vigins osećao u svojim ustima ličilo je na čađ i bilo je ljuto. Usta i nos prekrrio je šalom, a na mestu gde su mu bila usta ocrtavao se taman krug. Grlo mu je bilo suvo, a oči suzne. Drhtao je od vlažne hladnoće i želeo je da ne mora da bude napolju po ovakvom vremenu.

Iako je bilo tek rano popodne, magla je bila toliko gusta da nije mogao da vidi drugu stranu ulice. Ljudi sa kojima se mimoilazio dok je hodao trotarom, iskrsavali bi pred njim kao duhovi, da bi ih odmah zatim progutala senka. Zvuci saobraćaja bili su prigušeni: zveckanje konjskih amova, kloparanje potkovanih konja i tandrkanje gvoždem okovanih točkova kočija tupo je odjekivalo sa kaldrme. Ne-

skladni zvuci vergla i uzvici prodavca vrućeg kestenja sa ugla kao da su dopirali niotkuda. Vigin nije mogao da vidi ni prodavca ni njegova kolica, ali miomiris kestenja pečenog na ćumuru lebdeo je pokraj njegovih nozdrva. Izvrsno je mirisalo. Viginsov stomak krčao je od gladi. Kesica vrućeg slatkog kestenja umirila bi mu glad i ujedno ugrijala promrzle šake.

Bio je u velikom iskušenju, ali nije smeo da napusti svoje stražarsko mesto. Gospodin Holms mu je naredio da posmatra određenu kuću i da motri na čoveka koji se nalazio u njoj.

– Ovo je stvar od izuzetne važnosti – ozbiljno mu je rekao slavni detektiv tog jutra. – Od izuzetne važnosti za državu. Danju i noću motri na tu kuću. Napravi beleške o svakome ko ulazi ili izlazi iz nje. Ako naš čovek izađe napolje, hoću da znam tačno kuda je išao i koga je sreo.

– Razumem, gospodine Holms – odgovori mu Vigin, dodirnuvši svoj crni polucilindar u znak pozdrava. – Možete se osloniti na mene.

– Znam da mogu, Viginse. Zbog toga sam ti i poverio ovaj zadatak.

– A i na ostale iz družine – nastavi Vigin. – Svi smo pod vašom komandom.

– Izvrsno. Ali, ne preduzimajte ništa rizično. Ovaj čovek može biti opasan.

– Bićemo oprezni, gospodine.

– U redu. Ne sme da primeti da je praćen.

– Neće primetiti, gospodine.

Šerlok Holms klimnu glavom, pa izvadi sjajni srebrni šiling i pruži ga Viginu. Vigin mu se zahvali i pusti da mu novčić sklizne u džep.

– Kao i obično, ti ćeš predvoditi operaciju – zaključiti Holms. – Tebi prepuštam da rasporediš ostatak mojih Dobrovoljaca.

Vigin se osmehnu. Šerlok Holms je voleo da Viginovu grupu mangupa naziva “Dobrovoljci ulice Bejker”. Govorio je da su oni “nezvanični odred detektivskih policijskih snaga ulice Bejker”. Kada bi radili na nekom slučaju, ponekad bi koristili taj naziv. Inače bi sami sebe nazivali “Dečaci ulice Bejker”. U stvari, od sedam Dečaka tri su bile devojčice, ali izgledalo je kao da ni jednoj nije smetalo da je nazivaju Dečakom. S početka su grupu činili isključivo dečaci, a odlučili su da zadrže to ime i kad su im se, jedna po jedna, pridružile i devojčice.

Vigin je bio najstariji. Pretpostavljao je da mu je oko četrnaest godina, mada nije bio sasvim siguran. Otkako pamti, živio je na ulici još od kada je njegova kuća izgorela u požaru. Ostali članovi njegove porodice: majka, otac, sestre i braća, poginuli su u tom požaru. Čak i sada, nakon toliko godina, još uvek su ga progonili košmari o toj strašnoj noći. No, inače je bio bistar i vedar momak, blistavih i pronicljivih zelenih očiju pod žbunom zamršene tamne kose. Naučio je da se stara o sebi i o svojim prijateljima. Ostali članovi družine su se ugledali na njega i prihvatili ga kao vođu i, mada to nikada nije bilo rečeno, poštovali su njegove odluke bez ikakve rasprave.

* * *

Odolevajući ljutim naletima gladi, Vigins diže kragnu svog pohabanog kaputa i šćućuri se u zaklonu kapije koja mu je služila kao osmatračnica. Iz unutrašnjeg džepa izvukao je stari napukli časovnik i po ko zna koji put pogledao u njega, jedva uspevajući da poveruje da je tek tri sata posle podne. Dosađivao se i bio umoran, i taman što su očni kapci počeli da mu padaju, začuo se zvuk povlačenja reze na vratima. Smesta se potpuno rasanio.

Kada su se otvorila vrata koja je posmatrao, po pločniku se rasuo slabašan zrak svetlosti, da bi ga potom zaklonila senka nekog muškarca. Čovek je bio krupan, a činio se još i većim pod teškim zimskim kaputom sa debelom kragnom od kovrdžavog crnog krzna i zbog crnog šešira širokog oboda koji je natukao nisko na čelo. Poput kakve batine, u ruci je nosio debeo štap za šetnju sa povelikom srebrnom kuglom na vrhu.

Vigins se povukao u senku kako bi mu se sklonio sa vidika.

“*Njega* ne bih voleo da razljutim”, pomislio je. “Kladim se da bi te odalamio tim štapom samo ako bi ga popreko pogledao.”

Muškarac je oprezno pogledao levo i desno. Jedva da je i opazio Viginsa, skrivenog u senci, a kamoli ostale Dečake, razmeštene duž ulice. Bila su to samo odrpana deca u dronjcima, sastavni deo prizora ulice koliko i ulične svetiljke i crveni poštanski sandučići.